

Dva roky? No to to teda letí! Takže to bychom měli mít doma už dospělého psa asi, ne? A tady je právě ten háček. Měli bychom, leč nemáme. Máme doma pořád stejné potrhdílo křížené s šilencem - a zaplatpánbůh, páč by to byla jinak nuda.

Panička se rozhodla obdarovat oslavence řádným narozeninovým dlabancem - protože dáreček už si vybral trošku s předstihem (panička to halt nevydržela). Dostal ježato-pískací balónek, který na mně vymámil hned před obchodem a už během procházky z pískacího učinil nepískací (to uvítal páníček, který s obličejem číslo 52 = umučení svatého Davida, kráčel do té doby asi půl kiláku na námi).

Bodlinky mu našťestí ponechal. Pískal s takovým gustem, že o nás věděli všichni až na ruzyňském letišti. Druhý den, když jsme se potkali s Bonitkou, tak její panička, která nás v dálce mýjela, říkala, že to bylo opět skvělé představení, protože Ešátor při tom mrskal hlavou ze strany na stranu, metal kozelce, skákal do výšky a pískal opravdu jako o život. Tentokrát pobavil i podmračeného pána vracejícího se domů po šichtě.

Takže dárek už si Zrzavec vybral (příště ho zas určitě půjdu kupovat s ním!) a tak zbývalo jen uklohnit. Skočila jsem do masny a koupila dvě obří kuřecí stehna a vyrobila oslavencovu mísu - jedno stehno pěkně syrové a druhé pár vteřin podušené. K tomu mrkvička, rajče a paprika, plus vývarem spařené vločky. Během přípravy to vypadalo, že oslavencův organismus nevydrží nápor, který na něj dělaly vůně z kuchyně a hrozilo, že skoná na selhání nervové a srdeční soustavy, jak vyváděl.

Mísa - tedy spíš lavór - mu byl předán s gratulací, přáním mocného zdraví (hlavně toho duševního!!! to bych zdůraznila) a pak už jsme jen sledovali, jak v něm dlábés mizí dábelskou rychlostí. Spucnul to za pár vteřin (Nechápu, jak dokáže vyluxovat takový

množství potravy v tak krátkém časovém úseku?????) a mastil ke sporáku, jestli jako by zákusek nebyl. Nebyl. Ale zkrátka rozhodně nepřišel. Protože to už za dveřma zvonila další gratulující.

Jen co se otevřely dveře, smetl radostně babinu z povrchu zemského, takže ta aby jeho nájezd přežila, tasila z tašky DÁREK (rychlost, s jakou ho vytáhla by jí tutově záviděl ne jeden pistolník z Divokého západu). A podle reakce obdarovaného to nebyl jen tak ledasjaký dárek!! Byl to pravděpodobně přímo veledar, po kterém jeho psí srdce toužilo již celá léta. Oči se mu rozšířily úžasem, popadnul pentli, kterou byla žlutá PÍSKACÍ ježatá činka ovázaná a začal rotovat bytem rychlostí tryskomyše.

To celé opět prokládal výskoky a mrskáním té své dubové palice ze strany na stranu, takže hrozilo, že rodinu utluče činkou do bezvědomí a pochopitelně to doprovázelo mocné pískání - nemusím se moc zmiňovat o tom, že páníček protáhnul obličej a s povzdechem: "Už zase!" mi naznačil, že to dlouho nevydrží a podá návrh na rozvod z důvodu příliš hlučného psa.

Já vím, že Zrzavohubec rád dostává dárečky a náležitě se z nich raduje, ale tohle byla přímo erupce emocí. A co je hlavní - konečně se dostáváme k tomu názvu článku - to jeho nadšení ho neopustilo ani ve dnech následujících. Hned druhý den odpoledne, jsme jako každý pátek zmizeli na chalupu a milou činku museli pochopitelně vzít s sebou. A tím jsme si na sebe upletli bič. Od momentu, kdy Ešátor vystřelil z kufru auta (a jako obvykle nedočkavě čekal u chalupy, až David zaparkuje, aby ho poté mohl bouřlivě přivítat, neb se dlouho neviděli □ -já nevím, co má tenhle jeho rituál znamenat, ale každý pátek, jen co David vypne motor, ho letí vítat, jak kdyby on byl týdný na chalupě a Dave zrovna po tak dlouhé době přijel), takže hned potom co si odbyl tuhle každotýdenní povinnost, drapnul milou činku do tlamajzny a už ji z ní nepustil.

Tedy krom momentů, kdy si dával do nosu, protože panička mu ještě v rámci narozenin, dopřávala víc než obvykle (stává se ze mě pomalu odbornice přes psí stravování). Tahal jí s sebou prostě všude a všem jí cpal do ruky, případně do hlavy - to pokud se dotyčný skláněl někde nad záhonem a pokoušel se o jeho rekultivaci. V tomto případě ovšem marně, protože se žlutou činkou před očima vidíte prdlajs a tudíž toho moc nezastanete. Takže nakonec se zvednete a mrsknete tou blbou činkou co nejdál v domnění, že se blboň zrzavý na chvílku zabaví. Zabaví se opravdu na chvílku, páč v cuku-letu je zas u vás a rve vám tu oslizlou věc do ucha, protože jinam se zrovna netrefil. A takhle vydržel "otravovat" celý víkend od večera do rána a od rána do večera. Obíhal od jednoho k druhému se vyvalenýma kukadlama a s výrazem: "Poooooooooojd', serveme se o tu činku, jo? A pak mi jí můžeš hodit! Já pro ní doběhnu a dáme hned druhý, třetí.....dvacátýosmý.....padesátý kolo. Prostě si to užijeme!" A tak jsme si to mezi pletím, sekáním trávy a děláním plotu, užívali.

Když už nám docházely síly a trpělivost, přišla chvíle sladké pomsty. Pozemek máme opravdu veliký a oplocená je z něj jenom část. Vrátka na louku jsou pořád otevřená, takže... jeden z nás si stoupl v rokli k plotu, druhý vyšel na louku a čokl se mohl strhat. Vzala jsem činku a mrskla jí přes plot. Zrzavec vyrazil šíleným sprintem. Smůla. Činku už měl David a hodil mi jí zpátky. Obrátka a Zrzavohubec letí zpátky. Sakra a zase to nestihnul, činku mám já a už jí házím na druhou stranu plotu. Ešátor vystřelí, schody z rokle bere výskokem rovnou nahoru, aby se nezdržoval, stříhá zatačku, u vrátek nasazuje třetí kosmickou a opět utřel ratafák.

Uštvali jsme ho jako srnu, až se svalil pod vrbu. Málem si zalehnul jazyk, jak ho cáral po zemi a byl pokoj. Aspoň na půl hodiny. Protože přesně tak dlouho dobu potřeboval Náčelník Zrzavá huba, aby zregeneroval svoje síly... a mohl jít otravovat nanovo. No ale - zkazili byste zrzavému oslavenci jeho radost z dárku? A tak jsme ten víkend měli všichni z neustálého házení uvolněné vazy v rameni a v neděli pak doma scíplýho psa, který sotva motal nohama, ale kdybychom zůstali na chalupě do pondělí, lítal by s plným nasazením za tou činkou do posledního dechu.

20.2.2007